

[Jørgen Jensen.]

ringede de afskrivningsregler, som den selv tidligere havde fået vedtaget. Jeg mener, at der her er ting at gøre, som kunne bedre ikke alene erhvervslivets økonomi, men hele Danmarks økonomi. Den betragtning kan naturligvis gøres gældende: ja men så mister jeg som finansminister et provenu, fordi der vil være mindre, der indgår, hvis vi forbedrer afskrivningsreglerne. Heroverfor vil jeg minde finansministeren om, at der er sammenhæng i tingene på den måde, at hvis bedre afskrivningsregler kan medvirke til en større konkurrenceevne, en større produktion og en større eksport, så mister finansministeren aldeles ikke noget i provenu her.

Vi mener yderligere — og dér mener jeg at vi er helt på linje med regeringen og statsministeren. — at kreditrestriktionerne for det produktive og eksporterende erhvervsliv bør lempes, og vi mener, at regeringen igen skulle overveje sin stillingtagen til de forslag om retablering af kapitalbindingsordningerne, som vi gentagne gange har foreslået. Det var nogle af de ting, som kunne fremme erhvervslivet, dets vilkår, dets produktion, dets eksport og også fremme beskæftigelsen her i landet.

Jeg skal slutte med at tilsige regeringen, statsministeren, finansministeren og finansudvalgets formand et sagligt arbejde i finansudvalget med dette forslag, et sagligt samarbejde med henblik på at foretage de korrektiver af dette finanslovsforslag, som i den nuværende økonomiske situation er aldeles nødvendige.

Anden næstformand (Thestrup): Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 14.

Mødet udsat kl. 11⁵⁰.

Mødet genoptaget kl. 14.

Forhandlingen genoptoges.

Ømann: Da mit partis ordfører i disse sager, hr. Skræppenborg-Nielsen, først for nylig er vendt tilbage fra FN, har han bedt

mig om at overtage ordførerskabet ved denne lejlighed.

Vi har jo også her i dag måttet høre på klageråbet over statsbudgettets højde i forhold til de samlede indkomster her i landet, og det er jo en traditionel gammel borgerlig travet at kritisere et højt budgettal; så kan man derigennem fortælle folk, at der bliver mindre tilbage i deres egne lommer, og det er jo en enkel og overkommelig problemstilling; så slipper man for en nøjere analyse og bedømmelse af, om et højt budget er til gavn eller til skade for de kredse, man repræsenterer, for svaret på dette spørgsmål afhænger jo ikke af, hvor stort budgettet i sig selv er, men hvilket indhold udgiftssiden har.

Jeg kan jo nok forstå, at det kræver overvindelse at rive sig selv og vælgerne ud af den forestilling, at der til en god liberal politik svarer et lille statsbudget, og fra denne tankegang er springet jo ikke så langt til det meget aktuelle, at et højt statsbudget også skulle være ensbetydende med en erhvervsfjendtlig politik. Nu er det vel efterhånden blevet almindelig erkendt, at der til et givet erhvervsniveau kræves et betydeligt mål af offentlige foranstaltninger, hvis erhvervslivet overhovedet skal kunne trives. At der skal politisk havne og veje til, det er vel indlysende og accepteret for et halvt århundrede siden, efterhånden vel også, at en bestandig højnelse af uddannelsesniveaet, af højere undervisning og forskning, er uomgængelig, hvis et lands erhvervsliv ikke skal sakke agterud; men det kan også være gavnligt undertiden at tænke på, hvad sociallovgivning og sociale sikringsordninger betyder for lønfastsættelsen. Men dette her er jo helt generelle ting, som ikke generer liberale ideologer; man kan revidere læren en smule, men det er ikke til hinder for, at man stadig væk kan køre i den samme gamle skure.

Men der er en anden omstændighed ved situationen, som dog må genere noget, og som det åbenbart er nødvendigt at fastslå igen og igen, en ting, der må forurolige de liberale af hjertet. Se, der foreligger et budget, som er vokset med 3 milliarder kr.; det er en vækst på 17 pct.; regner man pris- og lønstigninger fra, ja, så bliver realstigningen 8 pct. Men dette budget på 22 milliarder kr., ja, med det forholdet det